

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt negyedévre 1 frtEgyes számára 10 kr

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felüls szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: **Papp György**, Gyulafehérvár

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda
Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

Társadalmi bajaink.

Nem kétlem, hogy Gr. Majláth Józsefnek a legközelebbi múltban felvetett társadalmi program című munkája hézagot tölt be, és komoly gondolkodásra ad okot, ha valjon hogyan lehetne a társadalom különböző bajait megszüntetni, és miként lehetne oda törekedni, hogy azon soknemű rossz kinövés egyetlen gyógyszer által a társadalomból kiküszöböltessék.

Régi baj, régi szokás, elnézés szülte e bajokat, a tulságos vágy a meggazdagodásra, és ennek ellentétéképen némely osztálynak azon törekvése, hogy a világrend felbomoljon.

Igen sok orvos kellene ahhoz, hogy e bajok megszűnve legyenek, s habár itt-ott kísérletek is tétetnek, teljes lehetetlennek mutatkozik az, mert még ez ideig oly eszközökkel, melyek hathatós és erélyes fellépésre elégségesek legyének, nem rendelkezünk.

Olaszország anarchistáit, vagy Oroszország nihilistáit, és a szocziál eszmék hirdetőit vajmi bajosan lehet az emberi társadalom egyetlen jogos törvénye követésére szorítani, ép úgy nem lehet a szegény alsóbb néposztályt az uzsorások stb. befolyásától távol tartani, mert manapság a megszorult nép egyetlen kívánsága élelme és fenntartására pénzt szerezni, nem válogatva azt, hogy ezt tisztességes vagy tisztességtelen uton nyerheti-e el.

Én szerintem az lenne az első dolga a társadalomnak, hogy az alsóbb néposztály segítessék, hogy ennek sorsán legyen enyhítve,

munkája illő díjazásban részesíttessék, ne vonassék meg tőle semmi olyan, a mit jogosan követelhet.

Ausztria szemünkre veti, hogy nincsenek gyáraink, kereskedelmet nem mutathatunk fel; igyekezzünk azon, igyekezzenek a társadalom útján alakult egyletek, melyek már igen szép összeggel rendelkeznek, hogy az igényeknek megfelelő gyárakat állítsanak fel, hol a munkás nép könnyen foglalkozáshoz juthasson.

Társadalmi uton adjuk értésére az uzsorásoknak azt, miként ők büntetendő cselekvényükért a társadalmi rendben helyet nem foglalhatnak.

Társadalmilag igyekezzünk kiirtani azon bajokat, melyek a mételet terjesztik.

A hitel szövetkezetek megalakítása, megszárdulása után a beszerző és értékesítő hitel-egyleteket kell megalkotni, hogy ne legyen kénytelen egyes kisebb birtokos terményét, munkáját szorultság esetében olcsón eladni, hanem legyen meg neki az a joga, miként az előleg vétele után, saját ingósága felett szabadon rendelkezék, a többlet vételért csekély őrzési díj leszámitolása mellett kezéhez vehesse, s abból szükségleteit fedezhesse.

Ezen bajok némi orvoslása végett minden vidéknek elodázhatlan kötelessége lenne az ugynevezett előlegezési egyletek, intézetek felállítása.

Ezzel is segítve lenne a társadalom bajain, — egy okkal kevesebb, s talán a legfőbb ok enyészne el.

A szövetkezetekben való tényleges részvétel nem csak az anyagi boldogulás szempontjából fontos, sokkal becsesebb annak erkölcsi hatása,

mert mint „Sohurey“ írja, ez az az a tőke, melynek gyarapítása nálunk a társadalmi rothadás mai fokán a nemzeteknek a lét és nemlét kérdése.

Zs.

Az ország egészsége.

A m. kir. belügyminiszter kinyomatta és előterjesztette jelentését az ország közegészségügyéről. Némileg örvendetesebb kép a múlt évinél. Az ország egészsége javult. De ez még mindig nagyon kevés eredmény. Kevés, ha szembe helyeztük más országok, például Németország halálozási arányával. Még kevesebb, ha azt tekintjük, hogy a csekély csökkenés véletlenség okozata is lehet. Egy kissé erősebb járvány, nem is renkiülti járvány rögtön lerontja ezt az eredményt, a mi nem több, mint az egy százaléknak négy tizedrésze. Kedvezőbb képet mutat azonban a halálozás aránya, ha az 1891. és 1892. évvel hasonlítjuk össze az eredményt, mert a halálozások fokozatos csökkenését látjuk. A halálozási arány 334 százalékról 27.9 százalékra fogyott, s ebben nyilatkozik meg Magyarország erősebb népesedésének oka.

A közegészség javulása nem csak a járványok leküzdésének erősebb módjától, nem csak az orvosi szolgálat tökéletesítésétől függ, hanem nagyon sokban a népesség viszonyaitól is. Maga a miniszteri jelentés is megállapítja számadataival, hogy a hol vagyonosabb a nép, tehát jobban táplálkozhatik, jobban védheti magát ruházattal, kielégítőbb lakással az időjárás változásai ellen (midőn időjárás tekintetében éppen az Alföld a legszeszélyesebb, mint a Dunántul és az Alföldön, ott kedvezőbb a népszaporodási arány. A nép műveltsége is nagy tényező; az ország keleti részén, a hol az orvosi segélytől leginkább irtózik, de meg szerteszét szórva lakó oláhság lakik, legrosszabbak voltak a múlt évben is az egészségi viszonyok.

TÁRCSA

Hat év után.

Irta: **Marossy László.**

I.

Meglehetős csinos kis szobám ablakánál ülve, gyönyörködék egy nyári reggel szépségeiben.

A mind feljebb emelkedő nap sugarai mintegy tűzni látszanak a lomha ködöt, mely lassanként fölemelkedve, mind több és több válik láthatóvá a vidékből. A nagy folyamnak, melynek eddig csak zugása hallzott, fölcsillannak a köveken megtört habjai, s a fölötté levő nagy begy a köd emelkedtével mindinkább nőni látszik, míg az odalát sürűen borító fenyvesből madárdalt, s balzsamos levegőt hoz át a hűs reggeli szellő.

— Oh mily szép itt a reggel — susogtam önkénytelenül — ép mint akkor, midőn hat évvel ezelőtt itt sétáltam ő velem, szívem igaz szent s feledhetlen szerelmével!

S gondolatom visszazsájlva a multa végig fut 6 év eseményein.

Ezelőtt hat évvel, — gyermekek voltunk mindketten, de azon korban már, midőn a szép, nemes érzelmekre legfogékonyab a szív, — élveztük azt a boldogságot, mit a viszonzott szerelem édes sejtelme nyújt, — de ajkunk nem mondá ki az édes szót. — Én voltam oka. Én szegény állás nélküli ifju voltam akkor, Etelka még gyermek, de rövid időn a vidék legünnepeltebb hölgye leendő. Mi jögon mondbatná neki egy állástalan szegény ifju: „Várj rám, majd ha állásom s vagyonom leendő — talán sok-sok év multán — eljövök te érted!“

Atláttam ezt s büszkeségem is tiltotta kérni és gégni. A szép, mivel — s a mi legfőbb akadály —

gazdag leánynak én mint szegény ifju igaz szerelmemen kívül mitsem ajánlhattam föl. Büszke emberre nézve egyetlen csere!

Elváltunk tehát, — sejtve-tudva a lángot, mely mindkettőnk szívében ég, de a kinek szólni kellett volna: az én voltam — ballgattam.

Hat év repült el. Etelka egyike lett az „ünnepelt“ lányoknak — de kezével nem ajándékozott meg senkit. Én csak olykor hallottam hirt fölöle, feltett szándékom volt nem közeledni feléje, míg állásom, vagyonom nem lesz. De küzdemeiben édes volt a gondolat, hogy első szerelmem tárgya, az imádott lány keze leendő jutalmam, s a mint megszereztem ügyvédi okleveletem, s mint tekintélyes tagja a társadalomnak szerepeln kezdettem, első gondolatom volt fölkeresni „öt.“ A lapokból értesültem, hogy Etelkák a fenyvesi fürdőn vannak, — s így eljöttem közelébe.

Merengéscimből a szokásos fürdői zene terített magamhoz. Órára tekintettem. Bizony korán volt még s rám nézve egy örökkévalóságnak tettsett az idő addig, midőn már megláthatom Etelkát. Ugy tetszék, hogy az eltelt hat év rövidebb volt mint ez a délelőtt.

Hogy valamivel „előljem“ ez időt, lementem a közeli fürdő olvasó termébe, hol nem találtam senkit, s az egyik vidéki lap „Ujdonságait“ kezdtem olvasni. Inkább csak néztem a betűket — gondolatom másfelé járt... ha Etelka nem szeretne már többé... hat év sok idő... akkor is csak sejtém, hogy szeret... hátha már akkor is csalódtam? De nem, nem! A nefelejt, mit akkor adott, most is oly szép kék, bizonyítéka a multnak! Azután oly szép nő, annyi a szépe-vője, kire várna, ha nem én reám?

E gondolatban meggyugodva, tekintetem a Hymen birekre tévedt... s a másik pillanatban elsötétült velem a világ...

„Nagy Jenő járásbíró e hó 12-én tartá eljegyzését Balogh Etelka kisasszonnyal...“

Forró fejemet tenyerembe hajtám...

— Augusztus 12 — mormogám — ezelőtt hat évvel ép e napon adá a nefelejtet és hajfűrtöt...

Támolyogva hagytam el a termet s megindultam — magam sem tudtam, merre. Nebány sétálóknak feltűnt a dult arczam, de én nem láttam senkit, semmit... csak érzem a kint, mit érez az, kinek minden reménye, álma egy csapásra semmisül meg.

Egyszerre lihegve megállottam, A sötány közepén találtam magam, árnyas fasarak közt, hol annyisszor sétáltam „vele.“ Rendezni kezdém gondolataimat. Vérem lecsendesült, heves felindulásomat marezangoló fájdalom váltotta föl. Visszaforodni készültem, midőn egyszerre a kis erdei czukrástól felől három alak közeledett. Egy szőke fiatal ember, egy éltesebb nő s egy szép, sápadt, fiatal lány. Ő volt.

— Etelka... rebegém s ujra érzem a heves fölindulást. Hallani véltem szívem verését, s iszonyu düb szállt meg, a mint a szőke fiatal embert Etelka mellett vidám mosolylyal csevegni láttam. Kimondhatatlan hideg, megvető tekintettel mértem végig őket, s köszönésre sem méltatva siettem el.

Nem néztem vissza, nem láttam, hogy a gyönyörtől arczról, melyen hat év óta tán először gyult ki a boldog meglepetés elragadó pirja, a mint távolról megpillanták szemei engem, mint tűnik el megvető tekintetremre az élet színe...

II.

Otthon a kis városkában, asztalomnál ülve néztem a képet, mely Etelkát még mint serdülő lánykát tüntet fel. Néztem s úgy érzem, mintha torkom fojtogatná a visszatartott könyeim.

— Ha megcsalt volna — tördelém — tán haragom mérsékelné fájdalmamat, de ő nem szegte meg szavát... még azt sem mondta seha, hogy szeret... joga volt kezét másnak nyújtani, hat évig nem közeledtem hozzá. Hihette, hogy már el is feledtem... O én, én vagyok a hibás!

A járványok lektüzdésében elsőrangú tényező a gyors orvosi segély és a nép olytán felvilágosodása, mely meg tudja érteni, hogy minden könnyelműség hatálos veszedelmekkel jár s a ragadást a tisztaság és gondos fertőtlenítés akadályozhatja meg. Az orvosi segély pedig még mindig nem lehet kielégítő nálunk, a hol az orvosok a megélhetés miatt a városokban kénytelenek összezsúfolódni, egész nagy vidékek pedig orvos nélkül maradnak. Mert a körorvosok fizetése és díjazása oly nyomorúságos ma is, hogy a pályáját végzett fiatal ember, a kinek e mellett még szellemi élvezeteiről és önmaga művelődésének folytatásáról is jórészt le kell mondania, bizony nem kap kedvet egy ilyen körorvosi állás terheinek elvállalására. A fizetés magában véve is csekély, s azoukivül még késedelmesen is kapja meg, mert ha a község nem tudja pénzeit behajtani, nem fizet az orvosnak sem. A magándíjazás meg éppen botrányosan csekély; a jóra való borbély többet kap és minden felelősség nélkül szerzi jövedelmét. Az orvos helyzetének javítása tehát sürgős követelmény, e nélkül bizony nem egy vidék gyermekeseregét fogják még letarolni a járványok.

IRODALOM.

* **Nansen utazása lábszánkón Grönlandon keresztül.** Irta Szivos Béla. A nagynevű Nansen csodálatos utazásának legérdekesebb részletei vannak e kötetben ismertetve s a szövegbe iktatott harmincz szép képpel még érdekesebbé, vonzóbbá téve, bizonyára egyike lesz ez a könyvecske azoknak, a melyek az olvasó közönség minden rétegében szíves fogadtatásra találnak, mert valójában olyan, hogy a ki kezébe veszi, alig tudja addig letenni, míg az egészet el nem olvasta. Könnyen érthető, zamatos, magyaros stílusa különösen alkalmassá teszi arra, hogy egyetlen ifjúsági és népkönyvtárból se hiányozzék. Nagy előnyére szolgál a rendkívüli olcsó ár is, t. i. csak 20 krajczár. Az érdekes munkát a Franklin-Társulat a Vasárnapi Könyvtárban (35. füzet) adta ki. Kapható a kiadótársulatnál valamint minden könyvtárban is.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1898 október 13.

— **Harmincz nap.** E hó 10 én-múlt harmincz napja annak, hogy Magyarország királynéja áldozatul esett egy emberi érzésekből ki-vezetett szörnyeteg gyilkos merényletének. A gyászba borult monarchia, de különösen a magyar nemzet e harmincz napon belül fájdalmanak oly intenzív kifejezést adott, a milyen méltó volt a nagy királyné erényeihez. Magyarország népei ruházatban, házainak külsején a gyász összes jelvényeit és kifejezését fejtették ki; megyei és városi rendkívüli közgyűléseken, magán-

testületek, klubok, iskolák egymásután fejezték ki fájdalmaikat a pótolhatlan veszteség fölött, a mely a nemzetet és a királyi házat érte. Harmincz napig maradtak a gyászjelvények a házakon; gyászlobogók az erkélyeken és ablakokon, fekete draperiák a házak homlokzatán és üzletek kirakatai fölött. A hivatalos harmincz nap, a mely alatt a mély gyász tartott, hétfőre telt le. A gyászjelvények lekerülnek a köz- és magánépületekről. A városok régi külszínüket nyerik vissza, de a gyászjelvények eltűnésével a nemzet kegyeletos gyásza nem mulik el. Magyarországnépei mélyen szívökbe vették Erzsébet királyné emlékét, a ki nemzetünk iránt rokonszenvel, szeretettel és ragaszkodással viseltetett. Emléke dicsőségesen fog élni és követni fogja dicsőséges tevékenységében örökké. S ha az élő nemzedék, a mely tanuja volt erényeinek, kidől, emlékszóbor fogja hirdetni az idők végéig ez egyik legdicsőbb királynénk nevét és erényeit.

R. Kovács Laura.

Mily szép a nemes érzés, az igaz honszeretet! Milyen sajnós, hogy ezen két tulajdonság érdemmé, válik, ha valakinél észlelhető, holott természetes kellene legyen mindenkinek. Hisz a honszeretetről énekeltek nekünk már akkor is, a mikor a bölcsőben ringatva altattak. A szivnemeséget legifjabb korunktól fogva igyekeztek szüleink és tanítóink belénk csepegtetni; lehetséges-e hogy ezen törekvés sikertelen legyen? Nem hiszem! A haza iránti szeretet, a szivnemeség meg van bennünk, csak az élet úgy megviselt, hogy az a két tulajdonság tovább fejlődése lehetetlenné vált. Ott van hát a szívünkben, csak hogy alszik, nincs elég erőnk azt felrázni, mert nincs meg az „akarat.” Pedig e kettő nélkül nem lehetünk igaz magyarok, nem felelhetünk meg szép hivatásunknak hazánk nagyságát előtérbe léptetni.

Van egy Istentől megáldott teremtes, ki a legnemesebb célból, a körutazás nehéz és viszontagságos feladatát vállalta magára, hogy felejtethetetlen jó királynénk emlékszórához ily módon hozzájárulhasson. Utának indul, hogy a legnagyobb élvezettel gyönyörködtesse magyarjainkat ékes szülő beszédjével, nehány felejtethetetlen perczet szerezzon nekünk, magyaroknak. Nem kis munka ez kérem, egyedül rendezgetni, egyedül megküzdni a sok kellemetlenséggel, mi ilyen körutazással jár; megérdemelné hát, hogy a tisztelet és hámulat legnagyobb hódolatával fogadtassék mindentűt, mert szép, de nagyon nehéz feladatot vállalt magára.

Kétségteljesen megelégedésére kellő fogadtatásban részesült mindentűt a nemes R. Kovács Laura, — kivéve itt Gyulafehérvárt.

Ilyet talán még nem élt át a hirneves művész, ki eltekintve nemes célját, maga is megérdemelné, hogy telt háza legyen előadásain. És kérem, a gyulafehérváriakat, kik semmiféle művészet iránt nem érdeklődnek, kiknek egy zengerei, egy buta czirkusz fölér a művészet bármely nagyságával, bármely csillagával. Láttam én már kérem kisebb vidéki várost is, mint Gyulafehérvár, hol fél annyi az intelligencia, mint itt, de azért eljött oda Hubay, Hubaylázban voltak addig meg nem halhatták. Ki csak csoszogva is birta a lábát, az sem maradt otthon, hogy őt meghallgassa;

míg ellenben itt Hubay 3 jegyet volt képes eladni, sőt még potya jeggyel sem akartak az „urak” fölfáradni, hogy őt végighallgassák. Ob! Sapfir, igazad volt, a mikor az 56-os években te még jó humorral bírva, egyszer azt mondtad: „Ha a világ tönkre megy, Gyulafehérvárra megyek, mert ez 200 évvel hátra van.”

És ez igaz! Tiszta szívvvel, egyenes lélekkel állíthatom azt, hogy a mi a művészetet illeti, semmiféle érdeklődés sem mutatkozik.

Talán büntetés lenne rájuk nézve egy műszavalt végighallgatása, akár csak a görögöknél volt a táncz, mert ha nem volna így akkor, biztosan siettek volna az Europa éttermébe, hogy meghallgassák a csengő bangon elmondott hazafias érzelmi költeményeket, melyek áhitattal töltötték el az embert. A ki nem volt ott az sajnálhatja minden tekintetben.

Remélni akarom, hogy R. Kovács Laura az üresen maradt helyeket csakis annak tulajdoníthatja, hogy rossz, kelletlen időre tüzte ki előadását, és hogy városunk több érdeklődője lesz ezután minden művészet iránt, ha nem akarja, hogy az ország csufja legyen. Igyekezzék rossz hírét megezőfolni, bírhat hírét meghiusítani, hogy hozzánk is ellássanak néha hazánk nagyjai, nem pedig csak chansonette és czirkusz tüsse fel itt taoyáját. Ez nem nemesíti lelkünket, hanem el-tompítja érzékünket a szép és nemes iránt.

Fáj a lelkem, ha Gyulafehérvár viszonyairól hallok beszélni, és szívből kívánám, hogy mindenki család-közzék bennük és szivnemesességük és honszeretetük felrázódnék lethárgiájából és a mit vettek R. Kovács Laurán, azt jóvá is fogják tenni.

Egy a hat jelen volt közül.

— **Meghívó.** Az alshófelmegyei történelmi, régészeti és természettudományi egyesület október hó 14 én d. n 4 órakor Gyulafehérvárt a városház tanácsstermében választmányi ülést tart, melyre a t. c. választmányi tagok ezennel tisztelettel meghívotnak.

— **A nagyenyedi gyümölcsészeti egyesület** 1898 ok. 16. 17 és 18-án Nagy-Enyeden a vármegye-ház nagytermében, alma és körte kiállítást rendez, melyen való szíves részvételre Nagy-Enyed és vidéke t. gyümölcstermelőit tisztelettel fölkéri. A kiállítandó gyümölcsből f. hó 10—14-éig 4—5 drb. a m. kir. vin-czellérképeztéhez lesz beküldendő, lehetőleg a faj s s a netaláni eladásra szánt mennyiség megjelölésével. Az egyesület igyekezní fog a gyümölcs részére piaczott teremteni. Nagy Enyeden, 1898. oktober hó 6-án. Dr. Magyar Károly elnök. Benedek Gábor titkár.

— **A „Mehet!” vége.** A pályaudvari harangok után a Mehét-re következtek el a végső napok. Az osztrák vasutligyi miniszter ugyanis, hogy a vonatok elindítása kevesebb zajjal járjon, elrendelte, hogy november 1-től kezdve a vonatkísérő személyzet „Indulása!” és „Mehet!” kiáltásai, melyek főként éjnek idején az utasok nyugalomát zavarják, az összes osztrák vasutakon jelekkel helyettesítendők. A magyar kereskedelmi miniszter ugyanily intézkedést fog tenni.

— **Az eltiltott kurtavas.** A Rendeleti Közlöny legutóbbi száma közli a honvédelmi miniszter rendeletét, mely szerint a király ő felségének parancsára a csendőrségnél eltiltották a legszigorubb büntetéseket, a kurtavasat és a szigorított fogságot. Ezentul a fegyelmi vétségért legfeljebb 30 napi kaszánya börtönnel büntethetik a csendőröket, kiknek kedvezményében a honvédség és a közös hadsereg tovább szolgáló altisztszjei is részesülnek.

Ily gondolatokban elmerengve ültem asztalom mellett. Szobám ajtaján kopogtatnak, s feleletet nem is várva mosolygó arcú fiatal ember lépett be rajta.

— Jó reggelt Rezső — szólt a belépő, ki nekem egyik legjobb barátom, Pista volt. — Milyen komoly arccal fogadsz, valaminek történnie kellett. A Fenyvesről való hazajövedeled alighanem egybefügg kedvetlenséggeddel!

— Én némán mutattam belyet barátomnak, ki látva, hogy én semmi hajlandóságot sem mutatok átvenni a szót, folytató:

— Hát hogy rendet tartsak, először is elmondom idejövetelem okát. Ma balom, hogy az éjjel bazajóttél a fürdőről. Furesa dolog — gondolám — hogy az én barátom oly hamar jóllakott a fürdőzéssel. No de ezeknek az ügyvédeknek sokszor akad sürgős dolguk, bizonyosan valamely ügy hozta haza, amelyet még ma elintéz s azonnal indul vissza. Már most ebben a hitben lévén, eljöttem, hogy utitársul ajánljam fel magamat, megyek én is Fenyvesre. Ma kaptam az öreg Balázs doktor sürgönyét, hogy menjek azonnal oda konziliumra. Ha rögtön indulnál, együtt mehetnénk.

— Már pedig én nem megyek vissza Fenyvesre, sem most, sem ezután — soha.

— Üm! te ugy látszik drámázol, pedig jobb lenne velem tartani, hogy egykori ideálotat legalább még egyszer meglásd.

— Pista, az egekre! kiről beszélsz?

— Nos a szép Balogh Etelkáról, de ne szorítsd azért oly kétségbeesetten karomat — ő az a beteg, kinél ma konzultálni fogunk s nagyon rosszul kell, hogy legyen, mikor az öreg Balázs doktor konziliumot ajánl. Milyen is a sors! Tegnapelőtt olvasom eljegyzését, a ma reggeli lapokban e hirt mint alaptalan koholmányt visszavonták, talán csak nem vett e költött himenhir miatti felindulásában mérget . . . De mi lett Rezső?

— Én sápadtan ragadtam meg orvos barátom kezét. — Ő veszélyben! Ő élet-balál közt és te itt tölöd az időt! Induljunk rögtön, a késedelem két életbe kerülhet!

III.

Azon a napon, melyen Rezső és Pista Fenyves felé utra keltek, máhakkal megrakott kocsí indult el Fenyvesről. Fiatal nő és férfi utaztak benne. A férfit már láttuk, ő az, ki ama végzetes reggelen Etelka kísézője volt: Magyar Béla. A nő unokahuga: Magyar Irma.

— Azt hiszem, mikorra kiderül a dolog, már megszese leszünk — kezdé Irma.

— Bizony jó is lesz az, a maga meggondatlan-sága nagy bajba sodort, ily kis fürdőn könnyen kipu-hatolják, ki volt az álhimenbir szerzője.

— Eh, hát ugy sem zárhatóan érte börtönbe.

— Könnyű magának. Csak a terv volt a magáé, de nekem nevéms írásom szerepel a dologban. Balogh bőszerűen nyomozza a tetteket, főképz ezért, mert Rudnay Rezső ügyvéd hidegségét ama hirnek tulajdonítja s a megvető tekintet betegje Etelka.

— Végre is én mindig mondtam Etelkának, hogy mondjon le róla, koholt leveleket is mutattam neki, állítván hogy engem szeret, ő azonban mind csak szenvedőbbé vált s oly idegbajt kapott, melynek elég egy oly rázkódás, hogy kioltsa életét.

— De Irma, hogy beszélhet ön oly egykedvűen haldokló barátnőjéről, ki mindig oly jó volt ön iránt?

— Mit nekem minden jósa, ha azt rabolta el tőlem, kif önmagamaál jobban szerettem, s ki tán enyém lett volna, ha Etelkát a sors utunkba nem hozza. Hogy most találkozásunkat meggátoljam, kénytelen voltam cselhez folyamodni, tudom, hogy nem nemes tett, de szerelmem drágább az életemnél is. Engem nem vá-

dol a lelkiismeret . . . Rezső tekintete ölte meg Etelkát. Én majd vigasztalom őt!

*

Csinos alakzatban épült ház ablakára süt a bucsuzó napsugár. Az ablaknál elhelyezett karszékből idevezült mosolylyal tekint a tájra egy halvány fiatal nő. Dus barna haja beárnyolja hófehér arcát, a mint feje bágyadtan hátra hanyatlik. Arczán vésztojósó nyugalom honol, tekintetét egy pillanatra sem veszi le a szép vidékről, melyen a legkisebb porszem is a nap sugaraitól megvilágítva csillog!

— Ő mily szép a világ, mily szép lehet az élet annak, a ki boldog — suttogja.

— Etelka lányom, szól most a háttérben megjelenő éltés nő előtűró könyeivel küzdve, jer, támaszkodjál karomra s pihenj le.

— Nem édes jó anyám — feleli suttogva — szí-
vem verését gyengülni érzem, ugy sem soká tart már . .
éltem ugy is szenvedés volt s így oly édes a halál . .
Ne sirj . . . oly keveset éltem s annyit szenvedtem . .
hat év után, igaz szerelmem édes álmai után az a hi-
deg tekintet . . . annál jobb a halál.

Nem folytathatta tovább. Az ajtó hirtelen föltá-
rul, a szerető férfi zokogva berul lábai elé:

— Édes Etelkám! Egyetlen szerelmem!

*

A boldogság legjobb orvos. A következő nyáron már miut boldog ifju párnak regél nekik az édes s igazi szerelmem beteljesült reményeiről, valósággá vált édes álomképeiről az ezüstsztinű folyam méla zugása. . .

— **Egy népellenesség.** Mindazok a hátrányok, a melyeket az oly sok családban divatozó, rendszeres babkavé-élvezet okoz, s az egészségre, különösen pedig az ideg- és szívműködésre károsan hatnak, hirneves orvosok és egészségügytanárok által ma már oly meggyőzőleg kimutattak, hogy azt mindenki saját maga megfigyelheti és megállapíthatja. Ezek a hátrányok, a mint épen az utolsó években szerzett tapasztalatok tanítják, gyakran az idegrendszer teljes megromlásáig, szívbénulásig (szélhűtés) stb. fokozódnak, s azért méltán nevezhetjük a babkavét a szó szoros értelmében „népellenesség”-nek, kivált hogy sok milliót visz ki évente a külföldre. Az a háziasszony, a ki a mostani olcsóbb árak által elcsábítva még több babkavét fogyaszt mint azelőtt, abban a jóhiszeműségben, hogy egy jobb reggelit készíthet, kétszeresen csalódik. A babkavé egymagában véve kétséges élvezet, a mely csak a divat által vált szokássá. Adjunk valakinek babkavét, a ki azt még soha sem itta, annak az bizonyára sokáig nem fog izleni, a mint ezt a kis gyermekeknél eléggé gyakran észlelhetjük. Nem volna-e már elérkezett ideje annak, hogy ezen a szokáson változtassunk? a mit oly olcsón és kényelmesen megtehetünk. A családok százezrei megváltoztatták már e szokást saját és övéik jóvoltáért és báztartásukba bevezették a Kathreiner-féle malátakavét, a mely részint mint legjobb pótkavé szolgál a babkavénál, mert annak káros hatását enyhíti, részint pedig, egészségi szempontból, tisztán is élvezetetik. A mi tehát oly sok családban tartós eredményként eléretett, miért ne történhetne az minden család javára? Sajnos, hogy ebben a tekintetben is a spekuláció garázdálkodik kevésbé értékes utánpótlásokkal. Gyakran voltunk már abban a helyzetben, hogy erre óva inthetünk mindenkit, s ezen intéstünk következménye az lett, hogy csakis eredeti csomagokat vegyen, a melyek Kathreiner nevet és Kneipp páter arczképét viselik. Csakis az elővigyázat által lehetünk biztosak valódi Kathreiner féle malátakavé szerzésében, a mely a babkavé ízét és zamátját bírja és ezáltal egyedül felel meg azon várakozásnak, a melyet egy hasznos és ízletes malátakavétól méltán megkövetelhetünk.

— **A legegészségesebb család.** Ritka eset hogy öt nemzedék vehessen részt egy családi ünnepen. Ez történt meg pár nap előtt Londonban, a Chapman házaspár aranylakodalmán, a mely vidám jókedvvel ült a pazar lakomához, a 70, illetve 73 éves házastársakból, továbbá anyjukból, egy majdnem 100 éves élénk anyókából a gyermekekből, unokákból, dédunokákból állott. Idősebb Chapman asszonynak, a ki pár év előtt meghalt, férjével már a gyémántlakodalmához állott közel, kilencz gyermeke volt, a kiknek nagy része még életben van. Unokáinak száma közel 100, dédunokája 175 van és ezeknek 19 gyermeke. Az öreg asszony tehát 303 utódot hagyott eddig hátra. A házaspárnak, a melynek aranylakodalmát a családon kívül még kiterjedt baráti kör is ünnepelte, nem kevesebb, mint 17 gyermeke volt, a kik közül 14 van még életben és valamennyi házasságban. Az utódaik száma is felül van már a százon.

— **Óriási bicikli.** A párisi világkiállításra Amerikából egy monstre-biciklit fognak küldeni, melyet most építenek. Földi ember nem hajthatja el ezt a gépet, melyre csak egy olyan óriás volna képes, a ki termétere a híres rhodusi kolosszust háromszorosan meghaladja. Az óriási bicikli a legfinomabb és legerősebb acélból készül és hogy úgy mondjuk, a kerékpárok élfeltornya lesz. Magasabb lesz, mint az összes körültekvő épületek és épület is lesz a maga nemében. Minden kerékben alul, a küllőkbe belevágvá ajtó lesz, melyeken át csigalépcsőkön lehet a nyereghez és kormányrudhoz feljutni. A lépcsőt apró ablakok fogják megvilágítani, melyekből váltakozó kilátás nyílik. Legszébb lesz a kilátás a kormányrudról. A nyergen, melyet vaskorlát fog körülvenni, tánczhely, étterem és zenekari helyiség lesz és tánccmulatságokat fognak rendezni. Az bicikli gerincében nagy banket-terem lesz, a melyben 600 ember foglalhat helyet.

— **Póstagalamb helyett fecske.** Egy legutóbb tett kísérletből kitűnt, hogy azokra a célokra, melyekre eddig a póstagalambokat használták föl, a fecske sokkal alkalmasabb. Compiégneben több galambbal egyidejűleg egy színéről könnyen felismerhető fecskét is bocsátottak föl, mely egyenesen Antwerpenbe vette irányát, a honnan hozták, míg a galambok egy ideig, mint rendesen, tájékozatlanul röpködtek ide-oda, nem tudva, hogy merre induljanak. A fecske a 255 kilométernyi utat 68 perc alatt tette meg, mely idő leteltével már fészékében volt, míg a galambok csak három órával később érkeztek meg duczaikba. A galambok tehát 23 métert tettek másodpercenként, a fecske pedig 62 métert. A fecskék tehát sokkal alkalmasabbak a hírszolgálatra, mert gyorsabb röptük miatt ragadozó madarak se foghatják el őket olyan könnyen, a mi póstagalamboknál tudvalevőleg igen gyakran megtörténik.

C S A R N O K.

A fekete légy.

Miszt-Mogyorós és Nagy-Bánya közt az erdő szélén két vándorlegény heverész. Lerongyolódva, kiehelve nézik a nyári nap hevében fehérülő országutat, amely ott húzódik el az enyhe meredély aljában.

Az egyik vándorlegény alacsony, barna legényke, a másik hirtelenszöke, nyulánk ficzó, germán jellegű arczczal, nagy kék szemekkel. Szinte azt mondhatná az ember, hogy kellemes, ábrándos arczu ember, ha a homloka nem volna oly alacsony és mégis előre domborodó. Így emlékeztet a fenevadra. A barna legény szeméből a kigyó ravaszsága kandikál elő.

— Alávaló gazember mindenki, a ki ma reggelizett, — mondta a szöke.

— Hidegvérrel meg tudnék ölni egy embert egy falat kenyérért.

— Én kettőt — licitált reá a szöke.

Az erdő zugása mint valami óriás orgona morogt bele a párbeszédbe.

A két cserző vargalegény, — mert hogy azok voltak, lehetett látni kikérgesedett fekete kezeikről — nem nagyon ügyelt az erdőmordulásra. Egy harmadik vándorlegényt vettek észre, a ki letérve az országutól, feléjük tartott.

— Isten, jónap! kiáltott a jövevény.

— Jó nap!

— Merre?

— Csak erre ni, Bányára.

— Együtt mehetünk.

— Mi pihenünk egy kissé.

— Ugy pihenek én is.

— Csak tessék. — Micsoda szakma?

— Órás művész.

(Ej ha! Művész! — gondolta a barna elszomorodva.)

Az ujonjött kibontotta batyuját, turót, kenyeret vett elő és megkínálta a társait is. Azok nem kínálták magukat kétszer; felvillanó mohó tekintettel estek neki a csipős juhturónak. Meghúzták a pálinkás üveget is. Mialatt ők ettek, az ujonjött kivette óráját és megállapította, tíz óra múlt.

— Tizenkét óra után Nagy-Bányán lehetnénk, ha gyorsan szedjük a talpainkat.

— Ühüm, — felelt a barna.

— Csinos óra! mondá a szöke. Hadd lám csak.

— Egyszerű tompak óra, felelte az ujonnan jött, az óráat hanyagul oda nyujtva a szökének. De a mult zázadból való, tette hozzá.

— Az ám. De érdekes!

Az óra fedelének belső lapján egy nagy fekete légy volt emailban festve. A légy szárnyai, háta szabályos időközökben aranyzöld színben fel-feltündökölték, mintha az állatban élet lett volna, mintha az állat mozgott volna. Az egész igen egyszerű dolog. Az óra ketyegője, úgy mint azoknál, amiknek számlapjára szemüket mozgó alakok vannak festve, csinálta az egész boszorkányságnak látszó műveletet, hol eltüntetve, hol megcsillantva a légy testét tarkító zománczos foltokat.

— Szép, nagyon szép, erősítette a barna cserző varga is, a turótól kiüresített papírt visszatéve.

Az ujonjött eltette óráját és kivette vándorkönyvét.

A paján szellő két zöldhasu tizes bankjegyet repkedtetett a levegőben.

Az órás utánuk kapott és szerencsésen lefűlelte őket, visszatette a vándorkönyv lapjai közé.

— Köszönjük a regelit, de mi megyünk, kiált a barna felkuszolódva.

— Van itt egy rövidebb út is, kezdé a szöke cserző varga. Háromnegyed óra alatt ott lehetünk. Itt fel, a szőlők felett, a ligeten át.

— Nem bánom, menjünk arra, mondá az órás.

— Menjünk! szóló a barna is, miután szeméit a szöke legény szemével egyetértőleg összevillantotta, nyugodtan nézett az órás arczába.

Az órás feltápáskodott helyéről s új ismerőseivel, akik nehéz sötét botjaikra akasztott batyúikat vállaikra vették, neki indult a zugó rengetegnek.

Alig telt el háromnegyed óra és az óráslegénytt hevert a száraz avaron összezuzott koponyával, halva. A halálos csapást a szöke mérte reá orozva, sebtén és olyan kiadósan, hogy a halottnak az arca is — szép szabályos, római élű, szelíd arcz — úgy maradt mosolyogva, amint egy jóízű történetet elbeszélve közeledett annak a csattanója felé. A buja páfrányok sűrű bozótja szinte kínálkozott arra, hogy az áldozat tetemét befogadja. De előbb nagy mohón átkutatatták a zsebeit, a husz forintot gyorsan megosztzkodták.

— Az óra, az maradjon itt vele! vélte a barna. Az ilyen dolog bajba hozhatja az embert.

— De te, Henrik mondá a szöke, nagyon ked-

ves jószág; és milyen gyönyörűen ketyeg, ki tudja mit ér? — S azzal a füléhez tartva, láthatólag gyönyörködött a ketyegésében.

— Akármit ér, maradjon itt.

A szöke nem mert ellenkezni s visszatette az óráat a halott mellényzsebébe. Aztán bevonszolva a bolttestet a páfrány sűrűjébe, rengeteg sok avar terítettek rája. Az avar fölébe véka-nagyságu köveket gördítettek, úgy hogy a test fölött egész kunyhó nagyságu domb emelkedett.

S ekkor tovább folytatták utjokat a rengetegben, le, föl, begynek, völgynek.

Már délután volt, amidőn a szöke, veritékes homlokát megtörölve, megtörte a csendet.

— Te, Henrik!

— No mi kell?

— Én nem lehetek el a nélkül az óra nélkül.

— Ugyan mi jut eszedbe?

— Süket vagyok. Én semmit se hallok, csak annak az órának a ketyegését.

— Bolond vagy.

— Lári fári! Bolond vagy te!

— De te szerencsétlen, hát nem látod be, hogy csak bajba keveredünk? . . felelte Henrik fogcsikorgatva. Mi jut eszedbe?

— Nekem az óra kell, — felelte dühösen a szöke — és ha nem engeded, hogy visszakapjam, úgy megyek a kapitányi hivatalhoz be Nagy-Bányára, vagy valamelyik szolgabíróhoz.

Henrik rémülve látta, hogy czimborája hirtelen megtébolyult. Látta ezt a zavaros szemek tétova tekintetéből is. Erőszakra nem is gondolhatott; a Brunó — így hívták a szökét — szélles vállai, izmos termete no és örüllése megfélemlítették, belátta, hogy a küzdelem csakis az ő vereségével végződhetik. Megadta magát és . . . cselre gondolt.

— Jerünk tehát vissza, szóló Henrik. De az órán hogy osztozunk meg?

— Igaz. Azt nem lehet ketté osztani. Havem tudod mit? Itt van a másik tíz forint, legyen ez is a tied.

S azzal a pénzt átadta czinkosának.

Visszatértek tehát ismét a kőhalomhoz. Felbányva a sírhelyet, Brunó mohón kereste elő az óráat és távozni akart.

— Megállj, kiáltá Henrik, temessük el újra.

— Igaz, temessük el.

És hozzáfogtak a holttest elrejtéséhez.

Sötétedni kezdett, amikor utjokat ismét folytathatták. Kimértülve, reszkető inakkal, éhesen, szomjasan, valami elhagyott ösvényen baktattak előre, a nélkül hogy tudnák, vajon hová is jutnak. Egyszer csak egy mély szakadékhoz értek, amelyen egy pár egymás mellé fektetett, durván ácsolt fatörzs képezte a hidat. A hidnak a jobb oldalon karfája is volt, ami rozoga, ingóbingó állapotát tekintve, maga a megbízhatlanság megtestesülése volt.

A mélység lehetett jó hat öl széles, mélysége azonban, amennyire a szürkülettel szövetkező erdőhomály becsülni engedte, lehetett ötszáz lábnyi is. Egy-egy kiálló szikla, itt-ott egy-egy csenevész kecskerágó bokor: ez volt a mit üregében a szem megerősítéssel ki tudott venni.

A mélység megpillantásakor Henrik agyában egy gondolat villant föl: hogy czinkostársát itt, most megsemmisíti. Ennek meg kell történni. Ez az ürült az óra miatt kötélre juttatja bizonyára.

A czinkos néhány lépésnyire jött mögötte, gyakran meg-megállva sietése közben, amikor eszelős, hülye nevetéssel az óráat füléhez emelte.

— Tika-taka, tika-taka! . . . mondá és nevetett hozzá folytonosan.

Henrik sietve áthaladt a hidon. Ott lehajolva, örövendve látta, hogy a két gerenda nincs egymáshoz erősítve, hanem szabadon nyugszanak a mélység szélén egy kékes szikladarab sima lapjára tekintve. Henrik a mélység szélén leheveredett. Ugy tett, mintha a pihenésen kívül mi másra se gondolna, holott szemével a rengeteg közel magányát kutattatga. Egyedül voltak.

Brunó még nem ért a hid közepére, amikor Henrik felugrott és erős somfabotját a két gerendavég közé feszítve, azokat a sziklaparkányról szét- és letaszította. Egy sikoly . . . néhány ág recsenése és lehulló töldöröngyök omlása . . . Aztán csend volt ismét, Henrik lehajolt a mélység szélére és onnan kémlelte a szakadékot. Mintha nyögést hallana?! . . . Semmi vesz! Tán csak a füle csenget . . . Semmi . . . semmi!

* * *

Messze földön híres gazdag emberként ismerték Dosztál Henriket, a bűrgyárost. A vidéki város lakói pedig tisztelték is szigorú és rideg becsületessége miatt. A

háza, nagy, emeletes terjedelmes köépület, amelynek homlokzatán ott diszlett óriás betűk mellett a czég dicsősége a külöfféle kiállításokon nyert arany- és ezüst-érmek alakjában, ott teküdt a városka egyik legélénkebb utcájában.

Dosztál uram, a napsütött arezu barna ember, aki már ugyancsak deresedni kezdett, kiesniylően mosolygott, amikor gazdagságát és szerencsését emlegették.

— Hát mi az? Pénz! . . . Van az mindenkinek, aki megfogja a dolog végét.

Elénk vérmérsékletű, tevékeny ember volt, akit soba senki se látott tűnődni, vagy töprengeni. Együtt dolgozott a legényeivel a kimerülésig. Evett, ivott, dolgozott. Egész élete ebből állott. Családi élete is zavartalan boldogságban folyt le. Felesége, egy vagyonos óras egyetlen leánygyermek, most már egy kissé bizásnak induló harmincznyolcz éves asszony, okosan, tapintattal vitte a ház gondját és intézte a gyermekek nevelését.

Az idősebbik, Czeecil, két hét óta jegyben jár a város legtekintélyesebb emberével, a törvényszék egyik bírájával; a fiú pedig jogra indult Budapestre.

A törvényszéki bíró úr, elszegényedett nemesi család sarja, sokszor nyilvánította azt az óhaját, hogy miután a munka nemesít, ő már annyira nemesítve látja szeretett jövődű apósát, hogy ő annak további farsztó tevékenységét már csak drága egészségére való tekintetből se helyeselheti, azt valami más, kevésbé reális foglalkozással cserélné fel.
(Vége következik.)

Nyiltér.

Selyem damaszt 75

14 frt 65 krig méterenként — valamint fekete, fehér és színes **Henneberg** selyem 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként, — a legdivatosabb szövés, szín- és mintázatban. **Privát-fogyasztóknak** postabér és vámmentesen valamint, házhoz szállítva mintákat pedig postafordultával küldenek.

Henneberg G. selyemgyárai (es. és k. ud. vari szállító) **Zürichben.** Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbélyeg ragasztandó.

Magas jutalékban

részestülnek megbízható szolid ügynökök, kik törvényszerűen megengedett sorsjegyeknek, részletfizetésre való eladásával, egy nagy pénzintézet (részvénytársaság) számlájára foglalkozni óhajtanak. Ajánlatok **„MERCATOR“** czímen: **Eckstein Bernát** hirdetési irodájába Budapest, V., Fűrdő-utca 4. intézendők.

Szép

asztali alma

kiloja 10 kr. láda és csomagolás 30 kr.

az ár előleges beküldése mellett szállít 50 kilónyi ládat, kívánatra többet is.

MATHIASMIHÁLY, kereskedő
Nagy-Disznódon, [Erdély.]

Tisztelet annak

a ki

tiszteletet érdemel!

Wilhelm Ferencz gyógyszerész
urnak **Neukirchen**, Bécs mellett, 1897. aug. 11-én ezt írják Altonából:

Már 70 éves lévén 10 év óta közsében, aranyér fájdalomban szenvedtem és gyógyulást nem találhattam, csak az ön **Wilhelm-féle antirheumatikus vértisztító theája** 3 hét alatt gyógyította meg bajomat. Fogadja köszönetemet Ön és a grófnő, kinek tudósítását a teáról az újságban olvastam.

Kiváló tisztelettel

ACKERMAN CHRIST.

Altona, Hamburg mellett, Reichenstr. 6.

Kapható minden gyógyszerertárban.

Fáj Önnek a foga?

Ha igen, úgy vegyen azonnal

BENCSIK-féle FOGCSEPPET,

mely a legkinosabb fogfájást is röktön beszünteti.

Egy kis üveg ára 25 kr.

Kapható: Bencsik Lajos gyógyszerertárában Szeged.
Továbbá Góth Gyula urnál Gyulafehérvár.

Szám 3102—1898 tklvi

159

1--1

Arverési hirdetményi kivonat.

A gyulafehérvári kir. törvényszék mint tklvi hatóság közbírré teszi, hogy Kováts József nagyenyedi lakos végrehajtónak Pop Viktor magyarigeni lakos végrehajtást szenvedő ellen 80 frt 50 kr. tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a magyarigeni 173 sztkvben A 4—11. rend a 195. sz. tkvben A 12, 5, 11. rend, a 668. sz. tkvben 132 rend, a 173 és 668 sz. tkvben foglalt ingatlanokra Pop Viktort illető $\frac{1}{14}$ résziutalékára s így összesen 506 frt becsárban az árverést elrendelte és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1898 évi november hó 3-án d. e. 9. órakor** Magyarigeni község házánál megtar-

tandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alól is elfognak adatni

Arverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok 10%-kát készpénzben vagy az 1881 LX t. cz. 42§-ban jelzett ártollyammal számított és az 1881 november 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak az 1881. LX. t. cz. 170 § értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék mint tklvi hatóságtól.

Kelt Gyulafehérvárt 1898 évi junius hó 24-én.

A kivonat hitelességét igazolja

Muntyán Miklós, kiadó.

Legnagyobb nyeremény

legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona.

Az összes 50,000 nyeremény
JEGYZÉKE.

A legnagyobb nyerem. a legszerencsésebb esetben

1.000,000 korona.

A nyeremények részletes beosztása a következő:

	Korona
1 jutalom	600000
1 nyer. á	400000
1 " "	200000
2 " "	100000
1 " "	90000
1 " "	80000
1 " "	70000
2 " "	60000
1 " "	40000
5 " "	30000
1 " "	25000
7 " "	20000
3 " "	15000
31 " "	10000
67 " "	5000
3 " "	3000
432 " "	2000
763 " "	1000
1238 " "	500
90 " "	300
31700 " "	200
15650 á 170, 130, 100, 80, 40	
500,000 nyeremény és jut. összegben	13.160,000

melyek hat húzásban sorsoltatnak ki

A harmadik nagy magy. kir. osztálysorsjáték nem sokára ismét kezdődik és

100,000 újból 50,000
sorsjegyre nyeremény

jut, vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint az összes sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog. A nyerési esélyek tehát, mint már általánosan ismeretes, **óriásiak.**

Összesen tízenhárom millió 160.000 koronát sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény legszerencsésebb esetben

egy millió korona

Szíves mielőbbi megrendeléseknél **eredeti sorsjegyeket** a tervszerű **eredeti árban** és pedig: egy egész I-ső oszt. eredeti sorsjegyet **6.—frt**

" fél " " " " **3.—**
" negyed " " " " **1.50**
" nyolczad " " " " **—75**

küldtük szét utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése ellenében.

A húzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hivatalos húzási jegyzéket, hivatalos tervezetek pedig díjtalanul állanak rendelkezésre. A húzások a **magy. kir. kormány ellenőrzése mellett** nyilvánosan történnek és azoknál mindenki megjelenhetik.

Kérjük a **rend elményeket** **mielőbb**, legkésőbb azonban

f. évi október hó 15-ig

hozzánk beküldeni.

TÖRÖKA. és Tsa a m. kir. szab. osztálysorsjáték főel-
árusítói.

Budapest, V., Váci-körút 4/a.

Rendelőlevél levágandó **Török A. és Tsa uraknak Budapest.**

Kérek részemre.....I. osztályu magy. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.

Az összeget.....frt} utánvételezni kérem }
postavánnyal küldöm. } A nem tetsző töröndő.

Fontos ozim.